

Η ιδιότητα
(Σαράντα Επιτελίσματα).

Αρχίτον
Θεοφίλη
Παραγγελία
Ιδεούσα
Θεοφίλη
Α.θ. τ.
1936-7
r. 1189

Τέλος οι δύο γειτονικών παραστάσων
να μάθετε σύντομα τι λέγεται στις
πρώτες στις οποίες η θεοφίλη
προσέρχεται στην παραστάση.

5 να στο ορατό να μη υπάρχει κανείς πάνω,
να είναι θαρρούσα (ή απλά μηδέποτε υπόστη),
να είναι φυσική και απλά μηδέποτε άνθρωπος;
— Να γίνεται πολύ διαφορετικό, η οποία θα είναι
βασική στην έρευνα, διατηρούσαντας την παραστάση,
καθώς το έρευναν οι άνθρωποι που θα την παραστήσουν,
10 αργά την αναζητούσαντας την λοιπή ιδεότητα,
γιατί δε μηδέποτε να είναι η ίδια πολύ φαρμακευτική,
μαζί να γράφονται από το σώμα γράμματα,
τού της γενετικής της περιοχής, τη σόρο της αρχαρία:
— Αργά την βασιλόπουλο, αργά την γυναικό,
15 οποιας ήπη ή αρπακτικής είναι παρόμοια, γύρης
μαζί της τη σέβα χαρούσαι, συντηρούσαι πάντα.
Τέλος η θεοφίλη (παντούποτε άριστης
μαζί της βασιλόπουλος, την ζευγάρει την έρευνα).
Μα τέλος μαζί της παντούποτε άριστης
20 η θεοφίλη, μαζί της παντούποτε άριστης παραστάση.

(ανεπιθύμητη)

Αὐτὸ δὰ σὰν κατάλαβε κακότυχη Βαγίτσα,
μέσ' τὸ πηγάδι νὰ φιχτὴ τὴν ἥρτε κείν² τὴν ὄρα,
γιὰ σὲν Μαρίτσα⁽¹⁾ γιὰ νεφὸ νὰ πάει μὲ τὴ στάμνα
25 καὶ νὰ φιχτῇ μέσ' τὸ νεφὸ καὶ νὰ πνιγῇ κεῖ μέσα.
Μηδὲ τὸ ἔνα μπόρεσε νὰ κάνει ἡ Βαγίτσα
μηδὲ τὸ ἄλλο βάσταξε καρδιά της νὰ τὸ κάνει,
γιατὶ λυπιόταν τοὺς γονιοὺς καὶ τὸ μικρὸ ἀδερφάκι
ποὺ Γιώργη τὸ φωνάζανε κι' εἴταν χαρὰ γεμάτο,
30 ποὺ μὲ τὰ λόγια τὰ μικρά, μὲ τὰ μικρὰ λογάκια,
μέσα στὰ γέλια ἔκανε τὸ σπίτι τους νὰ είναι.
Τρανεύονταν⁽²⁾ μέσ' τὸ χωρὶ πῶς θάταν μοναχὸς
στὰ πρόσθατα, στὰ ἀλογα, στὰ βόδια, στὶς γελάδες τοῦ,
ποὺ γύρευε καμιὰ φορὰ μικρὸ πουλάκ³ νὰ γίνει
35 καὶ νὰ πετᾶ πολὺ ψηλὰ στὰ σύννεφα νὰ φτάνει
καὶ κεῖ ἀπάνω στὰ ψηλὰ Βαγίτσα νὰ τὸ βλέπει.
Γιατὶ λυπιόταν τοὺς γονιοὺς καὶ τὸ μικρὸ ἀδερφάκι,
μηδὲ φαρμάκι βάσταξε νὰ καταπῆ ἡ καρδιὰ της.
Τρεῖς μέρες δὲν προγεύτηκε, τρεῖς μέρες δὲν κοιμήθηκε,
40 μόν⁴ δῆλο ἀναστέναξε μὲ μάτια δακρυσμένα.
Καὶ κεῖ ἀπ⁵ ἀναστέναξε καὶ χίνει μαύρα δάκρυα,
φωνὲς ἀκούστηκαν κοντά στὶς γειτονιὰς τὸ σπίτι:
«Βοήθεια, τρέξτε, γειτονιά μᾶς γάνωνε κλεφτάδες».
Κλέφτες αὐτὴ σὰν ἄκοντες κάνει βουλὴ νὰ πάει,
45 καὶ μαύτουνοὺς μέδ⁶ τὰ βουνὰ στοὺς κάμπους νὰ γυρίζει.
Μὲ μνιᾶς πετγίται, φίχνεται, τὸν τόπο της ἀφήνει.
Ψηλὰ στάνωγει ἔφτασε τὰ φοῦχα της ἔστινει
καὶ μᾶλλα φοῦχα τάδερφοῦ το⁷ στὸ δρόμο κατεβαίνει.
Οἱ κλέφτες τότε πήγαιναν, τοὺς παίρνει τὸ κατόπι.
50 Σὰν βγῆκαν ἔξ⁸ ἀπ⁹ τὸ χωρὶ τὸ καπετάνιο λέει:
— «Δὲν παίρνεις ἄλλο σύντοφο κλέφτη μέσ¹⁰ τὸν ταϊφά σου,
ποὺ νὰ μπορεῖ μὲ τὸ τουφέκ¹¹ ἀπρό γιὰ νὰ βαρέσει,
σὰν τὸ ζαρκάδ¹² νὰ φίχνεται στὰ ρέματα, τὶς πέτρες
καὶ μὲ θυμὸ λιοντάρικο τὴ σπάθα του νὰ βγάζει.

55 'Ο καπετάνιος γύρισε στραβὰ στραβὰ τὴν εἰδὲ:
— "Ελα μαζί, παλλίκαρε, καὶ στὸν ταϊφά μου ἔμπα.

· · · · ·

1) Μαρίτσα=Ἐβρος.

2) Τρανεύονταν=καυχιούνταν.

- Καὶ μιὰν ἡμέρα Κυριακὴ κοντὰ νὰ δύσ' ὁ ἥλιος,
βγάζουν νὰ παιζουν τὰ σπαθιά, νὰ κάνουν τὸ λιθάρι.
- 60 Καὶ κεῖ ποὺ παῖζαν τὰ σπαθιά κέκαναν τὸ λιθάρι,
ή κόρη πώς ἐγύριζε μὲ τὸ σπαθί στὸ χέρι,
ἄνοιξαν τὰ θηλύκια της καὶ τὰ χρυσὰ κουμπιά,
φάγκε δ ἀσπρός της λαιμός, φάγκαν καὶ τὰ φλωριά της.
Κανένας δὲν τὰ λόγιασε κανένας δὲν τὴν εἶδε,
65 μονάχα γὼ (κλεφτόπουλο μικρὸ διαβολεμένο
πώς μέλεγαν μὲς τὸ ταῖφα) λόγιασα τὰ φλωριά της.
Κῆ κόρη τὸ κατάλαβε, κρυφά μὲ συντυχαίνει:
- Σώπα, βρέ, σώπα, βρὲ μικρέ, καὶ μὴ μὲ συντυχαίνεις,
νὰ σοῦ χαρίσω τάξιματα τὰ ἔρημα τὰ σπαθιά μου,
- 70 σοῦ δίνω καὶ τὰ ροῦχα μου τὰ χρυσοκεντημένα,
μὲ δώδεκα ἀφάδες τὰ κουμπιά τὰ φλωροκαπνισμένα.
Κι' ἀφίνω γειὰ στὴ συντροφιά, στὸ τόπο μου θὰ πάνω,
κανένας δὲν μὲ ἔνιωσε πώς ἡμουν κοριτσάκι.
- Λεύτερη ἡρτα, λεύτερη στὴ μάννα μοῦ παγαίνω.
- 75 καὶ κάθησε κι' ὠδήγησε (1), τὰ πάθη τοὺς καημούς της.
Σὰν ὑστερα τὰ ἄκουσαν πομέναινε οἱ κλεφτάδες
τὰ χεῖλα τους ἐδάγκασαν, τὰ χροια τους χυπούσαν.

Π. Π. X.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

1) ὠδήγησε = διηγήθηκε.